

tidslov, er det jo gennemgaaende — bortset fra det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds, til hvem jeg senere har nogle Bemærkninger at rette — de samme Medlemmer, som faar ved denne Sag at gøre og deltager i Forhandlingen her, der siden Verdenskrigens Udbrud af og til, men til Stadighed har truffet hinanden i Anledning af den ekstraordinære Lovgivning, og de Medlemmer vil om mig vide, at jeg ikke gaar til Udvalgsarbejdet i den ekstraordinære Lovgivning med doktrinære, forudfattede Anskuelser, men at min Opmærksomhed altid er rettet paa i det længste og i det videst mulige Omfang at virke til Enighed, helst mellem alle Afskygninger i Tinget, men i alle Tilfælde mellem alle de demokratiske Afskygninger. Saaledes vil ogsaa mit Arbejde, hvis jeg skulde komme ind i det kommende Udvalg, være præget i denne Sag: villig til Forhandling, ønskende Samarbejde til alle Sider. Men paa den anden Side ligger Grænserne for, hvad det efter min Mening overhovedet er muligt at forhandle om, saa fast, at det vilde være urigtigt at fortie dem ved denne første Behandling.

Til Punkt og Prikke kan jeg tiltræde, hvad først det ærede Medlem for Lejre-Kredsen (N. Frederiksen) og senere Indenrigsministeren udtalte i Lørdags, at denne Lov er et Led i Prisreguleringen her i Landet, og at den Bemyndigelse, Rigsdagen i August Maaned 1914 havde givet Regeringen til at træffe administrative Prisreguleringsforanstaltninger, vilde have været tilstrækkelig, ifald Rederierne havde været villige til Medvirken. Men paa den anden Side var det den højtærede Indenrigsministers Anskuelse, at det Forslag, der sluttelig fremkom, ikke forsvarligt kunde gennemføres uden Rederiernes Medvirkning og den nægtedes. Naar altsaa Rigsdagen nu har, efter sin Pligt, at tage fat, saa bør det først og fremmest ikke tabes af Syne, at det er en Prisregulering, her er Tale om, og det nytter ikke det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) noget at ville reducere det til en Ordforskel, naar man siger, at det ikke er et Beskatningsspørgsmaal, men et Prisreguleringsspørgsmaal. Det er ikke en Ordforskel, men det er en Forskel i Betragtningen af Ordningen af hele denne Afgift, en Forskel, som vil give sig Udslag paa hvert enkelt Punkt med Hensyn til dens Fastsættelse.

Først og fremmest vil Følgen af dette Synspunkt være den, at det væsent-

ligste ikke er, at de samme Penge kommer ind i Statskassen, men det væsentligste er, paa hvilken Maade og under hvilken Form de kommer ind i Statskassen. Ligesom Maksimalpriserne paa visse Landbrugsprodukter, der hører til Nødvendighedsartiklerne her i Landet, var fremgaaet af Verdensmarkedets Priser, set i Forhold til det rimelige og overkommelige her i Landet, saaledes er en anden Gruppe af grundlæggende Nødvendighedsartikler, Brødkorn, Foderstoffer og Kul, i dette Øjeblik kommet op paa saadanne Priser, at det er nødvendigt og Pligt for Statsmagten at sørge for, at de, hvis de ikke kan komme nedad, i alt Fald ikke yderligere stiger. Det grundlæggende Spørgsmaal vil saa være følgende: Hvorfor skal Rederierne da være dem, der skal yde denne Regulering? Derpaa vil jeg gerne give Svaret aldeles utvetydigt og fuldkommen aabenhjertigt, og Svaret lyder saaledes: Fordi det er Rederne, der har Hovedansvaret for det, der i Øjeblikket maa kaldes for en Prisforfalskning for disse grundlæggende Varers Vedkommende. Man maa nemlig erindre, at det, som skal reguleres ved denne Lov, er ikke den Fragtforhøjelse, der skyldes ekstraordinære Omkostninger for Skibsfarten — jeg skal læse dem op i samme Rækkefølge, som det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen tog dem —, det er ikke den Fragthøjde, som bevirkes ved Tonnage-Konkurrencen med Udlandets Skibe eller Efterspørgselsens Forhold til Udbudet med Hensyn til den befragtede Vare eller Krigsrisikoen eller Kulpriserne eller Arbejdslønnen eller Assurancen eller Vanskelighederne ved Transporten. Alle disse Ting ligger udenfor baade Rederiernes og den danske Regerings Evne i Henseende til Regulering, dem faar Rederierne at bære, og dem skal de have rundelig erstattet gennem deres Fragter og med en rigelig Fortjeneste dertil. Hvis dette saa ikke kan overkommes af den danske Befolkning, er det helt andre Reguleringsforanstaltninger, der maa anvendes deroverfor end Fragtafgift, nemlig saadanne, hvorefter de offentlige Kasser yder direkte Tilskud til dem, der ikke kan betale de Priser, som denne Fragt medfører, og deri deltager hele den velstillede Befolkning, Rederne indbefattede, gennem Indtægts- og Formueskatten. Nej, hvad der her skal reguleres, det er den Prisforfalskning, der fremkommer ved, at Rederierne, uden at yde noget dertil svarende Samfundsarbejde, indkasserer Verdensfragterne, naar de ven-